

Sygn. akt. I C 1442/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2014r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Izabela Baca

Protokolant: Aneta Łokaj

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2014r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko R. Z.

o ustalenie

I. ustala, że strona powodowa (...) S.A. z siedzibą we W. nie jest obowiązana do zapłaty na rzecz pozwanego R. Z. kwoty 251014zł 25gr, ustalonej niezaskarżalną decyzją Marszałka Województwa (...) z dnia 10 września 2013r. (nr: (...)), tytułem odszkodowania za szkody poniesione w związku z wejściem w życie Rozporządzenia z dnia 4 lutego 2013r. nr (...) Dyrektora Regionalnego (...) we W. w sprawie ustanowienia strefy ochronnej ujęcia wody powierzchniowej dla miasta W. zlokalizowanej na terenie m. W. oraz powiatów: (...), (...) w województwie (...) oraz powiatu (...) w województwie (...) (Dz.U. Woj. (...) z dnia 8 lutego 2013r, poz. 918);

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 12551zł tytułem kosztów procesu, obejmujących opłatę od pozwu;

III. nie obciąża pozwanego kosztami procesu, obejmującymi koszty zastępstwa procesowego strony powodowej.

Sygn. akt I C 1442/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S.A. we W. wniosła o ustalenie na podstawie art.189 kpc, iż nie jest obowiązana do zapłaty na rzecz pozwanego R. Z. kwoty 251014zł 25gr, ustalonej niezaskarżalną decyzją Marszałka Województwa (...) z dnia 10 września 2013 r. (nr: (...)), tytułem odszkodowania za szkody poniesione w związku z wejściem w życie Rozporządzenia z dnia 4 lutego 2013 r. Nr (...) Dyrektora Regionalnego (...) we W. w sprawie ustanowienia strefy ochronnej ujęcia wody powierzchniowej dla miasta W. zlokalizowanej na terenie m. W. oraz powiatów: (...), (...) w województwie (...) oraz powiatu (...) w województwie (...) (Dz. U. Woj. (...) z dnia 08 lutego 2013 r, poz. 918). Nadto strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że w dniu 4 lutego 2013r. Dyrektor Regionalnego (...) we W. wydał rozporządzenie Nr (...) w sprawie ustanowienia strefy ochronnej ujęcia wody powierzchniowej dla miasta W. zlokalizowanej na terenie m. W. oraz powiatów: (...), (...) w województwie (...) oraz powiatu (...) w województwie (...). Powyższe rozporządzenie wydane zostało na wniosek strony powodowej. Strona powodowa podała, że pozwany wnioskiem złożonym dnia 15 kwietnia 2013r. zwrócił się do Marszałka Województwa (...) o

ustalenie odszkodowania za szkodę poniesioną w związku z wejściem w życie powołanego rozporządzenia, wskazując, że szkoda po jego stronie spowodowana jest różnicą pomiędzy wartością należącą do niego nieruchomości sprzed wejścia w życie ww rozporządzenia, a jej wartością po wprowadzeniu zakazów w nim przewidzianych. Strona powodowa stwierdziła, że decyzją z dnia 10 września 2013r. Marszałek Województwa (...) przychylił się do wniosku pozwanego i ustalił na jego rzecz odszkodowanie w kwocie 251014zł 25gr, wskazując jako podmiot obowiązany do wypłaty odszkodowanie stroną powodową. Oświadczyła przy tym, że kierując się oczekiwaniami mieszkańców M., których nieruchomości znalazły się w strefie ochrony pośredniej ujęcia wody, a także w celu zaniechania zaburzenia istniejącego dotychczas porządku zagospodarowania przestrzennego, złożyła w dniu 30 kwietnia 2013r. wniosek do Dyrektora Regionalnego (...) o zmianę powołanego rozporządzenia przez zniesienie zakazu lokalizowania budownictwa mieszkaniowego w strefie ochrony pośredniej ujęcia wody. Wskazała, że po uzyskanej akceptacji ze strony Wojewody (...), Dyrektor Regionalnego (...) we W. wydał w dniu 18 września 2013r. Rozporządzenie nr (...) zmieniające ww rozporządzenie z dnia 4 lutego 2013r, wykreślono nim bowiem zapis dotyczący zakazu lokalizowania budownictwa mieszkalnego w strefie ochrony pośredniej ujęcia wody. Strona powodowa podniosła, że w związku z wydaniem Rozporządzenia nr (...) odpadła jedyna przesłanka, na podstawie której pozwany dochodził od niej na drodze administracyjnej odszkodowania. Z ostrożności procesowej strona powodowa zarzuciła nadto, że decyzja z dnia 10 września 2013r. została wydana bez jakiegokolwiek postępowania dowodowego, którego celem byłoby ustalenie podmiotu obowiązującego do zapłaty odszkodowania. Podniosła, że kierując się swoimi zadaniami statutowymi zobowiązującymi ją do poboru, uzdatniania i dostarczania wody, wykonywała pewne czynności, które jak wynika z Prawa wodnego zastrzeżone zostały dla właściciela ujęcia wody. Strona powodowa zarzuciła nadto, że ww strefa ochronna była kontynuacją strefy ochronnej ustanowionej decyzją Prezydenta Miasta W. z dnia 31 marca 1974r, a konieczność wydania rozporządzenia w sprawie ustanowienia strefy ochronnej ujęcia wody dla miasta W. podyktowana była wygaśnięciem strefy ochronnej ustalonej tą decyzją i była niezbędna dla ochrony należytej jakości wody dostarczanej dla miasta W.. Strona powodowa zarzuciła nadto, że opinia prywatna przedłożona przez pozwanego w toku postępowania administracyjnego nie mogła stanowić podstawy do ustalenia odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew pozwany R. Z. uznał powództwo i wniósł o zasądzenie od strony powodowej na jego rzecz kosztów procesu. Pozwany stwierdził, że nie można czynić mu zarzutu, że korzystał ze swoich uprawnień do dochodzenia odszkodowania za szkodę wyrządzoną wydaniem przepisów prawa miejscowego, wprowadzających strefy ochronne ujęcia wody. Podniósł, że wprowadzony zakaz lokalizowania na jego nieruchomości budownictwa mieszkaniowego oraz turystycznego spowodował, że korzystanie z nieruchomości w sposób zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe. Stwierdził, że wejście w życie rozporządzenia nr (...) z dniem 4 października 2013r. oraz doręczenie mu postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 20 września 2013 r. o zabezpieczeniu powództwa m.in. poprzez zakaz podejmowania czynności zmierzających do wyegzekwowania odszkodowania ustalonego przedmiotową decyzją, spowodowało, że cofnął wniosek o nadanie decyzji Marszałka Województwa (...) z dnia 10 września 2013r. klauzuli wykonalności. Ustosunkowując się do zarzutów strony powodowej odnośnie decyzji z dnia 10 września 2013r, pozwany stwierdził, że podmiotem zobowiązanym do wypłaty odszkodowania na podstawie art. 187 ust. 2 Prawa wodnego jest właściciel ujęcia wody i jedynie on w myśl art. 58 ust. 1 powołanej ustawy uprawniony jest do wnioskowania o wydanie przepisów ustanawiających strefę ochronną ujęcia wody. Wskazał, że wniosek o wydanie stosownego rozporządzenia złożyła właśnie strona powodowa, a zatem to ją należy uznać za właściciela ujęcia wody. Pozwany stwierdził nadto, że postępowanie administracyjne rządzi się innymi prawami niż postępowanie cywilne, co oznacza, iż w przeciwieństwie do kontradiktoryjnego postępowania cywilnego, w postępowaniu administracyjnym to na organie ciąży obowiązek wyjaśnienia wszystkich okoliczności faktycznych sprawy. Zarzucił, że gdyby organ powziął jakąkolwiek wątpliwość co do przesłanek ustalenia odszkodowania na rzecz pozwanego, to należy założyć, że prowadziłby postępowanie dowodowe, zmierzające do rozwiania wszelkich wątpliwości. W zakresie zarzutów strony powodowej, dotyczących ustalenia odszkodowania na podstawie opinii przedłożonej przez pozwanego, stwierdził, że opinię taką przedłożył na wezwanie organu ustalającego odszkodowanie, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania. Pozwany zarzucił nadto, że niniejsze postępowanie byłoby bezprzedmiotowe, nie doszłoby bowiem do wydania ww decyzji przed dniem wejścia w życie zmiany rozporządzenia, gdyby strona powodowa wzięła czynny udział w postępowaniu przed Marszałkiem Województwa (...). Wskazał, że strona powodowa była zawiadomiona tak o wszczęciu postępowania w sprawie

ustalenia odszkodowania, jak i o zakończeniu postępowania dowodowego, nie wzięła jednak w nim czynnego udziału, a uprzednio już w dniu 30.04.2013r. złożyła wniosek o zmianę rozporządzenia poprzez zniesienie zakazu zabudowy mieszkaniowej w strefie ochrony pośredniej ujęcia wody. Pozwany stwierdził, że wszystkie zarzuty dotyczące ewentualnego naruszenia przepisów w trakcie postępowania administracyjnego strona powodowa mogła zgłosić już na etapie tegoż postępowania. Według pozwanego powyższe okoliczności jednoznacznie wskazują, że nie dał on podstaw do wytoczenia niniejszego powództwa, a jest ono wynikiem bierności spółki w postępowaniu przed Marszałkiem Województwa (...), co uzasadnia zastosowanie w sprawie przepisu art. 101 kpc. Z ostrożności procesowej pozwany wniosł o nieobciążanie go kosztami postępowania na podstawie art. 102 kpc. Stwierdził, że nie powinien ponosić dodatkowych kosztów związanych z dochodzeniem ustawowo przysługujących mu roszczeń odszkodowawczych, których powstanie spowodowane zostało działaniami strony powodowej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Rozporządzenie nr (...). Dyrektora Regionalnego (...) we W. w sprawie ustanowienia strefy ochronnej ujęcia wody powierzchniowej dla miasta W. zlokalizowanej na terenie m. W. oraz powiatów: (...), (...) w województwie (...) oraz powiatu (...) w województwie (...) (Dz. U. Woj. (...) z dnia 08 lutego 2013 r, poz. 918) wydane zostało na wniosek strony powodowej (...) S.A. we W., złożony w dniu 27 kwietnia 2013r. - okoliczność niesporna.

Następnie w dniu 30 kwietnia 2013 r. strona powodowa zwróciła się do Dyrektora Regionalnego (...) we W. o zmianę zapisów powyższego rozporządzenia, wskazując, że w granicach strefy bezpośredniej znalazły się tereny zamieszkałe, dla których wprowadzono w rozporządzeniu zapisy o zakazie budownictwa mieszkaniowego, które mogą zaburzyć istniejący porządek zagospodarowania przestrzennego. W związku z tym strona powodowa zawnioskowała o wykreślenie w §3 ust. 1 pkt 19 wyrażenia: „mieszkalnego oraz”. Dyrektor Regionalnego (...) w dniu 2 sierpnia 2013r. celem uzgodnienia przesłał projekt nowego aktu prawnego do (...) Urzędu Wojewódzkiego. - okoliczności niesporne (k. 16, 17).

Uprzednio w dniu 17 kwietnia 2013r. pozwany R. Z. zwrócił się do Marszałka Województwa (...) z wnioskiem o ustalenie odszkodowania za poniesioną szkodę w związku z wejściem w życie aktu prawa miejscowego, tj. Rozporządzenia nr (...) Dyrektora Regionalnego (...) we W. z dnia 4 lutego 2013r. Wskazał, że jest współwłaścicielem nieruchomości, obejmującej działki nr (...), obręb M., która znalazła się w strefie ochrony pośredniej ujęcia wody, w związku z czym korzystanie z niej w sposób zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe. Pozwany we wniosku stwierdził, że poniesiona przez niego z tego tytułu szkoda wyraża się różnicą pomiędzy wartością nieruchomości przed wejściem w życie powołanego rozporządzenia, a jej wartością po wprowadzeniu ww zakazów. - okoliczność niesporna (k. 20 - 22).

Zawiadomieniem o wszczęciu postępowania z dnia 14 lipca 2013r. Marszałek Województwa (...) zawiadomił tak pełnomocnika pozwanego jak i stronę powodową o wszczęciu postępowania na podstawie art. 187 ust. 1 i 2 Prawa wodnego o ustalenie wysokości odszkodowania z tytułu powyższych szkód.

Dowód: zawiadomienie z dnia 15.07.2013r. - k. 47.

Pismem z dnia 22 lipca 2013r. powołując się na przepis art. 50§1 oraz art. 54 kpa, Marszałek Województwa (...) wezwał pozwanego do przedłożenia w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania opinii uprawnionego rzeczoznawcy majątkowego, określającej różnicę wartości nieruchomości przed i po wejściu w życie Rozporządzenia nr (...).

Dowód: pismo z dnia 22.07.2013r. - k. 48.

Następnie w dniu 19 sierpnia 2013 r. zawiadomiono strony postępowania o zebraniu wystarczających dowodów do wydania decyzji w sprawie ustalenia odszkodowania.

Dowód: pismo z dnia 19.08.2013r. - k. 50.

Decyzją z dnia 10 września 2013r. (nr: (...)) Marszałek Województwa (...) ustalił na rzecz pozwanego odszkodowanie w kwocie 251014zł 25gr za szkody poniesione na skutek wejścia w życie aktu prawa miejscowego, tj. Rozporządzenia z dnia 4 lutego 2013 r. nr (...) Dyrektora Regionalnego (...) we W. w sprawie ustanowienia strefy ochronnej ujęcia wody powierzchniowej dla miasta W. zlokalizowanej na terenie m. W. oraz powiatów: (...), (...) w województwie (...) oraz powiatu (...) w województwie (...) (Dz. U. Woj. (...) z dnia 08 lutego 2013 r, poz. 918), mocą którego korzystanie z nieruchomości pozwanego w sposób zgodny z jej przeznaczeniem stało się niemożliwe. Jako podmiot obowiązany do wypłaty odszkodowania wskazano stronę powodową. Powyższą kwotę odszkodowania określono na podstawie prywatnego operatu szacunkowego, przedłożonego przez pozwanego w dniu 16 sierpnia 2013r. - okoliczności niesporne (k. 24 -25).

Pismem z dnia 17 września 2013r. pozwany, działając przez pełnomocnika, wezwał stronę powodową do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 251014zł 25gr, wynikającej z decyzji Marszałka Województwa (...) z dnia 10 września 2013 r. pod rygorem wszczęcia postępowania egzekucyjnego.

Dowód: pismo z 17.09.2013r. - k. 58 - 59.

W dniu 17 września 2013 r. strona powodowa złożyła w tutejszym Sądzie wniosek o udzielenie zabezpieczenia roszczenia niepieniężnego przed wytoczeniem powództwa o ustalenie, iż nie jest obowiązana do zapłaty na rzecz R. Z. kwoty 251014zł 25gr, ustalonej niezaskarżalną decyzją Marszałka Województwa (...) z dnia 10 września 2013 r. tytułem odszkodowania za szkody poniesione w związku z wejściem w życie Rozporządzenia z dnia 4 lutego 2013 r. Nr (...) Dyrektora Regionalnego (...) we W. poprzez zakazanie obowiązanemu dochodzenia od niej na drodze postępowania egzekucyjnego kwoty 251014zł 25gr oraz podejmowania jakichkolwiek czynności zmierzających do wykonania decyzji z dnia 10 września 2013 r.

Postanowieniem z dnia 19 września 2013r. Sąd udzielił zabezpieczenia zgodnie z wnioskiem, wyznaczając stronie powodowej dwutygodniowy termin na wytoczenie wskazanego we wniosku powództwa.

Odpis powyższego postanowienia doręczono pozwanemu w dniu 24 września 2013r.

- okoliczności niesporne (akta tut. Sądu o sygn I Co 442/13 - k. 4 - 9, k. 38 - 47, k. 53)

Pismem z dnia 24 września 2013r. strona powodowa zwróciła się do pozwanego o zaniechanie wszelkich czynności związanych z egzekucją świadczenia opisanego w wezwaniu z dnia 17 września 2013r. Wskazała, postanowieniem z dnia 19 września 2013r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny udzielił zabezpieczenia jej roszczenia o ustalenie, iż nie jest obowiązana do zapłaty odszkodowania, ustalonego decyzją z dnia 10 września 2013r. Pismo to w dniu 25 września 2015r. przesłano pełnomocnikowi pozwanego zarówno faksem, jak i listem poleconym.

Dowód: pismo z dnia 24.09.2013 r. z potwierdzeniami nadania – 60 - 64.

Pismem z dnia 7 października 2013 r. pełnomocnik pozwanego cofnęła złożony do Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Krzyków wniosek o nadanie klauzuli wykonalności ww decyzji (sygn. akt VI Co 2033/13).

Dowód: pismo z dnia 07.10.2013 r. – k. 51.

W piśmie z dnia 9 października 2013r. pozwany wraz z innymi osobami uprawnionymi do odszkodowania zwrócił się do Dyrektora Regionalnego (...) we W. m.in. o unieważnienie tak rozporządzenia nr (...) jak i rozporządzenia nr (...) jako niezgodnych z prawem. Dodatkowo w związku z wątpliwościami co do tego, czy strona powodowa jest właścicielem ujęcia wody, wniesiono także o wskazanie podmiotu zobowiązanego do wypłaty odszkodowań należnych osobom wnoszącym pismo.

Dowód: pismo z dnia 09.10.2013 r. – k. 65

Przy tak poczynionych ustaleniach faktycznych Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W odpowiedzi na pozew pozwany uznał powództwa, a w myśl art. 213§2 kpc co do zasady sąd jest związany uznaniem powództwa.

W związku z powyższym niesporne między stronami były okoliczności związane z wydaniem decyzji z dnia 10 września 2013r, a zatem w tym zakresie Sąd nie prowadził postępowania dowodowego. Zbędne było także przeprowadzenie dowodu z rozporządzeń z dnia 4 lutego 2013r. oraz z dnia 18 września 2013r. Stanowią one bowiem prawo miejscowe, a przedmiotem dowodu w myśl art. 227 kpc są fakty, a nie przepisy prawa. W istocie postępowanie dowodowe dotyczyło jedynie okoliczności, które były istotne dla rozstrzygnięcia w zakresie kosztów procesu. Pozwany, uznając powództwo, wniósł bowiem o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej tychże kosztów.

Wobec uznania powództwa, przyjąć należało, że strona powodowa miała w świetle art. 189 kpc interes prawny w żądaniu ustalenia, iż nie jest ona obowiązana do zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 251014zł 25gr, ustalonej niezaskarżalną decyzją z dnia 10 września 2013r. Wraz z wejściem w życie powołanego rozporządzenia z dnia 18 września 2013r. decyzja ta nie utraciła bowiem mocy i pozwany mógłby na jej podstawie żądać zapłaty odszkodowania, przewidzianego w art. 61 Prawa wodnego. Wskazana decyzja była przy tym w myśl art. 186 ust 3 powołanej ustawy niezaskarżalna, a jedyną drogą jej zakwestionowania było wytoczenie powództwa, co też strona powodowa uczyniła

Przyjmując zatem, że pozwany skutecznie uznał powództwo, Sąd na podstawie art. 189 kpc w związku z art. 213§2 kpc orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Uznając powództwo, pozwany żądał jednak zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu, powołując się na art. 101 kpc. Sporne między stronami było jednak, czy pozwany w istocie nie dał powodu do wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie. W tym zakresie Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe.

Na rozprawie dnia 31 marca 2014r. pełnomocnik pozwanego złożyła wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka G. D. na okoliczność braku woli strony powodowej w zawarciu ugody. Wniosek ten podlegał oddaleniu z dwóch przyczyn. Po pierwsze świadek miałby zeznawać na okoliczność próby ugodowego rozstrzygnięcia sprawy, której pozwany w ogóle nie był stroną i nie jego dotyczyły rozmowy dotyczące ewentualnej ugody. G. D. reprezentował bowiem S. S. i K. S.. W związku z tym zeznania te dotyczyłyby faktów, które nie miałyby istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii kosztów procesu w niniejszej sprawie. Po wtóre wniosek ten mógł być złożony już w odpowiedzi na pozew i na tym etapie postępowania uznać go należało za spóźniony (art. 207§6 kpc). Nawet gdyby wniosek ten dotyczył okoliczności mających istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia, przeprowadzenie dowodu na tym etapie procesu prowadziłyby do zwłoki w postępowaniu, konieczne bowiem byłoby odroczenie rozprawy.

Pozew w sprawie wniesiono dnia 4 października 2013r. Uprzednio zaś w postępowaniu o sygn. akt I Co 442/13 tut. Sądu w dniu 19 września 2013r. wydał postanowienie w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia roszczeniu strony powodowej, zakazując pozwanemu tak dochodzenia od strony powodowej w drodze postępowania egzekucyjnego kwoty objętej ww decyzją z dnia 10 września 2013r, jak i podejmowania jakichkolwiek czynności zmierzających do wykonania tej decyzji. Pomimo, że odpis tego postanowienia doręczono pozwanemu dnia 24 września 2013r, to dopiero w dniu 7 października 2013r, a zatem już po wytoczeniu powództwa w niniejszej sprawie, cofnięty został złożony do Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Krzyków wniosek pozwanego o nadanie powyższej decyzji klauzuli wykonalności. Należy przy tym podkreślić, że pełnomocnik strony powodowej już w dniu 25 września 2013r. przesłał pełnomocnikowi pozwanego faksem wezwanie do zaniechania wszelkich czynności związanych z egzekucją kwoty ww odszkodowania. Skoro pozwany nie zastosował się do tegoż postanowienia niezwłocznie, oczekując na wejście w życie rozporządzenia z dnia 18 września 2013r, to nie sposób uznać, że nie dał on powodu do wytoczenia powództwa. Pozwany nadto już po wniesieniu pozwu w niniejszej sprawie, w dniu 9 października 2013r. skierował do Dyrektora Regionalnego (...) we W. pismo, którym żądał m.in unieważnienia rozporządzenia z dnia 18 września 2013r. i wskazania podmiotu zobowiązanego do wypłaty odszkodowania. Wszystkie te okoliczności pozwalają na przyjęcie,

iż pomimo opublikowania rozporządzenia z dnia 18 września 2013r. zamiarem pozwanego było nadal uzyskanie przyznanego mu decyzją z dnia 10 września 2013r. odszkodowania.

Przepis art. 101 kpc wymaga zaistnienia kumulatywnie dwóch przesłanek, tj. by pozwany nie dał powodu do wytoczenia powództwa i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. Mając na względzie powyższe ustalenia, Sąd stwierdził, że w niniejszej sprawie nie może mieć zastosowania przepis art. 101 kpc.

Jednak z uwagi na okoliczności, w jakich wydano decyzję z dnia 10 września 2013r. zasadne jest w ocenie Sądu rozstrzygnięcie o kosztach procesu na podstawie art. 102 kpc, zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Należy mieć bowiem na względzie, iż to bowiem strona powodowa zwróciła się do Dyrektora Regionalnego (...) we W. z wnioskiem, który skutkowało wydaniem Rozporządzenia nr(...). Obecnie zaś zarzuca, że nie jest właścicielem ujęcia wody, zobowiązany w myśl art. 61 Prawa wodnego do zapłaty stosownego odszkodowania. Strona powodowa zdaje się nie zauważać, iż skoro taki wniosek złożyła i zainicjowała wydanie ww rozporządzenia, musiała uważać, że jest do tej czynności legitymowana. W myśl zaś art. 58 ust. 1 powołanej ustawy strefę ochronną ujęcia wody ustanawia się w drodze aktu prawa miejscowego na wniosek i koszt właściciela ujęcia wody. Wydanie rozporządzenia zainicjowała sama strona powodowa. Strona powodowa mogła przy tym przewidzieć skutki wniosku, czego nie uczyniła, skoro konieczne było wydanie na jej wniosek kolejnego rozporządzenia w tym zakresie. Nadto jak ustalono strona powodowa była zawiadamiana o toczącym się postępowaniu w przedmiocie wniosku pozwanego o wydanie decyzji ustalającej należne mu odszkodowania i nie brała w nim czynnego udziału. Pozwany w tym czasie był niewątpliwie uprawniony do uzyskania odszkodowania. Nie można mu zatem czynić zarzutu, że zmierzał do wydania na jego rzecz stosownej decyzji. Jednak już po jej wydaniu pomimo doręczenia mu odpisu postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia, nie zastosował się niezwłocznie do tegoż orzeczenia.

Mając zatem na względzie powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 102 kpc orzekł jak w punkcie II i III sentencji wyroku. Sąd uznał bowiem, że zasadne jest, by pozwany uiścił na rzecz strony powodowej kwotę 12551zł opłaty od pozwu, nie obciążając go kosztami zastępstwa procesowego strony powodowej.